

HET ACHTSTE

BOEK

THRILLER

ALEX PAVESI

'Wanneer las je nou voor het laatst een écht originele thriller?

Dit is er zo één!' A.J. FINN

1

Spanje, 1930

De twee verdachten zaten op niet bij elkaar passende stoelen in de witte, nagenoeg steriele lounge te wachten tot er iets gebeurde. Tussen hen in leidde een boogvormige doorgang naar een slanke, ingebouwde trap; een schemerige nis die de ruimte net zo leek te beheersen als een buitenproportioneel grote haard. De trap veranderde halverwege van richting en ontnam het zicht op de bovenverdieping, wat de indruk wekte dat de treden omhoogvoerden naar niets dan duisternis.

‘Het is echt de hel om hier te wachten.’ Megan zat rechts van de boog. ‘Hoe lang duurt een siësta normaal gesproken?’

Ze liep naar het raam. Buiten had het Spaanse platteland een onbestemde oranjeachtige kleur. Het zag er in de hitte onleefbaar uit.

‘Een uur of twee, maar hij heeft gedronken.’ Henry zat zijwaarts op zijn stoel, met zijn benen over de armleuning en een gitaar op schoot. ‘Bunny kennende maft hij tot etenstijd.’

Megan slenterde naar het drankmeubel en bestudeerde de flessen, die ze nauwkeurig, een voor een, met het etiket naar voren begon te draaien. Henry nam de sigaret uit zijn mond en hield hem voor zijn rechteroog, alsof het een telescoopje was waarmee hij haar bekeek. ‘Je haalt weer adem met je voeten.’

Ze had vrijwel heel de middag lopen ijsberen. De lounge, met de

smetteloos witte tegels en makkelijk te reinigen oppervlakken, deed haar aan de wachtkamer van een dokter denken; het voelde meer als een historisch ziekenhuis in Engeland dan een excentrieke Spaanse villa boven op een grillige, rode heuvel. ‘Als ik adem met mijn voeten,’ mopperde ze, ‘loop jij de marathon met je mond.’

Een aantal uur eerder hadden ze in het naburige dorp, een halfuur lopen door de bossen vanaf Bunny’s woning, met zijn drieën geluncht in een barretje. Toen Bunny na de maaltijd opstond van tafel hadden ze meteen gezien hoe beschonken hij was.

‘We moeten serieus praten,’ had hij met dubbele tong gezegd. ‘Jullie zullen je vast afvragen: waarom heeft-ie ons uitgenodigd? Er is iets wat ik eigenlijk al heel lang met jullie wilde bespreken.’ Het klonk als een onheilspellende aankondiging voor zijn beide gasten, die totaal van hem afhankelijk waren in een land waar ze nooit eerder waren geweest. ‘Wanneer we in de villa zijn, alleen met ons drieën.’

De wandeling terug naar het huis had bijna een uur in beslag genomen, omdat Bunny als een versleten ezel, een grijs pak tegen de rode aarde, moeite had de heuvel op te komen. Het was een absurde gedachte dat ze samen in Oxford hadden gestudeerd, want hij leek sindsdien tien jaar ouder te zijn geworden dan zij tweeën.

‘Ik moet even gaan liggen,’ had Bunny gebrabbeld, nadat hij hen had binnengelaten. ‘Laat me eerst een dutje doen, dan praten we daarna verder.’ Dus toen hij boven zijn bed opzocht om de middaghitte slapend door te brengen, waren Megan en Henry neergeploft in de leunstoelen aan weerszijden van de trap. ‘Een korte siësta.’

Dat was bijna drie uur geleden.

Megan staarde uit het raam. Henry leunde naar voren en telde het aantal vierkanten tussen hen: ze stond diagonaal tegenover hem, op een afstand van zeven witte tegels. ‘Het voelt net of we aan het

schaken zijn,' zei hij. 'Loop je daarom steeds op en neer? Kies je de juiste posities om aan te vallen?'

Ze draaide zich om en keek hem kribbig aan. 'Schaken is zo'n goedkope metafoor. Mannen komen daar altijd mee aan wanneer ze hoogdravend over een conflict willen praten.'

Er broeide al de hele middag een ruzieachtige sfeer tussen hen, sinds het moment dat Bunny hun lunch abrupt had beëindigd. *Wij drieën moeten nodig praten, zonder Spaanse pottenkijkers.* Megan keek weer uit het raam, en ja, daar had je het, even onvermijdelijk als het weer: de uithaal die niet kon uitblijven, de donkere wolk aan de blauwe hemel.

'Bij schaken draait alles om regels en symmetrie,' vervolgde ze, 'maar conflicten zijn meestal wreed en smerig.'

Henry tokkelde op de gitaar om van onderwerp te veranderen. 'Weet je hoe je dit ding moet stemmen?' Hij had het instrument gevonden aan de muur boven zijn stoel. 'Dan zou ik er een riedeltje op kunnen spelen.'

'Nee,' antwoordde Megan, en ze verliet de ruimte.

Hij zag haar dieper de villa in dwalen: opeenvolgende kleinere versies van haar die telkens opdoken in deuropeningen, steeds verder in de gang. Toen stak hij nog een sigaret op.

'Wanneer denk je dat hij wakker wordt? Ik snak naar een beetje frisse lucht.'

Megan was opeens terug, een levensgrote versie van haar in het dichtstbijzijnde deurgat.

'Wie weet,' zei Henry. 'Hij slaapt momenteel de slaap der lunchvaardigen.' Ze glimlachte niet om zijn woordspeling. 'Ga gerust een luchtje scheppen als je wilt. Wat hij te zeggen heeft, kan wel even wachten.'

Megan bleef staan, haar gezicht net zo gaaf en ondoorgrondelijk als op haar publiciteitsfoto's. Ze was actrice van beroep. 'Weet je soms wat hij wil zeggen?'

Henry haperde. 'Ik geloof het niet.'

'Prima. Ik ben buiten.'

Hij knikte en zag haar vertrekken. De gang leidde weg van de lounge in de richting waar hij op uitkeek en hij zag Megan aan het eind van de gang door een deur stappen; de trap bevond zich links van hem. Hij bleef met de gitaarsnaren klooiën totdat er een knap-te, het zwiepende metaal trok een kras in de rug van zijn hand.

Op dat moment verduisterde het vertrek en hij wendde zich automatisch naar rechts: Megan stond voor het raam naar binnen te kijken, de rode heuvels op de achtergrond gaven haar silhouet een demonische gloed. Ze leek hem niet te kunnen zien, misschien was het zonlicht buiten te fel, maar hij voelde zich evengoed een beest in een dierentuin, likkend aan het sneetje op de rug van zijn hand, met zijn vingers bungelend voor zijn kin.

Megan zocht beschutting aan de schaduwzijde van de villa.

Te midden van een groep wilde bloemen leunde ze tegen het gebouw en sloot haar ogen. Ergens dichtbij klonk een zacht trommelend geluid: tik, tik, tik. Het leek van achter haar te komen. Ze dacht eerst het gitaargetokkel door de muren te horen, maar daar was het niet melodisch genoeg voor. Het geluid was bijna onhoorbaar zacht, maar drong wel degelijk tot haar door, even onmiskenbaar als een steentje in haar schoen.

Tik. Tik. Tik.

Ze draaide zich om en keek omhoog. Door een smeedijzeren traliewerk zag ze een vlieg herhaaldelijk tegen Bunny's gesloten slaapkamerraam botsen. Het raam naast het hare, op de bovenverdieping. Het was gewoon een vliegje dat probeerde te ontsnappen; vervolgens zag ze dat het er twee waren. Of nee, drie. En nu vier. Een hele zwerm vliegen die naar buiten probeerde te komen. De hoek van de ruit zag er zwart van. De vensterbank moest bezaaid liggen met dode vliegen. Ze vond een kiezeltje op de grond en

gooide het naar het vensterglas: de zwarte wolk stoof uiteen door de pets, maar verder bleef het stil binnen. Ze probeerde het met een nieuw steentje, maar het lukte niet haar slapende gastheer te wekken.

Ongeduldig pakte ze een handvol kiezels en gooide ze een voor een tegen de ruit tot haar hand leeg was. Ze liep terug langs het huis, naar binnen en de gang door naar de voet van de trap, waar Henry, verrast door haar plotse verschijning, de gitaar kletterend op de koele, witte tegels liet vallen.

‘Ik denk dat we Bunny wakker moeten maken.’

Hij zag haar bezorgdheid. ‘Denk je dat er iets mis is?’

Sterker nog, ze was kwaad. ‘Ik denk dat we moeten gaan kijken.’

Megan besteeg de trap. Hij volgde dicht achter haar toen ze iets zag waardoor ze bleef staan en een gil slaakte. Onwillekeurig sloeg hij zijn armen om haar heen. Het was een poging om haar te kalmeren, maar hij deed het zo onhandig dat ze met elkaar in de knel raakten.

‘Laat me los!’ Ze elleboogde hem opzij en rende de laatste treden op. Nu haar schouders uit de weg waren zag hij wat Megan had gezien: een vinger van bloed die onder Bunny’s deur door naar de top van de trap wees, recht naar hem.

Geen van beiden had ooit zo veel bloed gezien. Bunny lag plat voorover op de lakens. De handgreep van een mes stak uit zijn rug, met een kronkelig rood spoor naar het voeteneind van het bed. Het lemmet was vrijwel aan het zicht onttrokken. Ze zagen alleen een lijntje zilver tussen zijn lichaam en het zwarte handvat, als een glimp maanlicht die door een spleet in de gordijnen viel. ‘Daar zit zijn hart,’ zei Megan. De handgreep leek deel uit te maken van een bizarre zonnewijzer, waarmee het lijk onbewust het verstrijken van de tijd markeerde.

Megan stapte voorzichtig rond de plassen bloed naar het bed.

Toen ze het lichaam naderde, hield Henry haar tegen. 'Is dat wel verstandig?'

'Ik moet weten of hij nog leeft.' Absurd genoeg drukte ze twee vingers tegen Bunny's hals. Er was geen hartslag. Ze schudde haar hoofd. 'Dit kan niet waar zijn.'

Henry ging geschokt op de rand van de matras zitten. Zijn gewicht liet het bloed zijn kant op sijpelen en hij sprong op alsof hij uit een nachtmerrie ontwaakte. Hij keek naar de deur en toen weer naar Megan.

'Misschien is de moordenaar nog hier,' fluisterde hij. 'Ik zal de andere kamers doorzoeken.'

'Oké, doe dat,' fluisterde Megan terug. En omdat ze een actrice was, kon ze fluisteren op een manier die net zo duidelijk verstaanbaar was als haar normale spreekstem. Het klonk bijna sarcastisch. 'En kijk of alle ramen dicht zijn.'

'Wacht jij hier.' En hij vertrok.

Ze probeerde diep adem te halen, maar de kamer stonk naar bedorven vlees, en de paar veelzeggende vliegen tikten nog steeds tegen de glazen omlijsting van de schroeiend hete dag. De insecten hadden kennelijk genoeg van het lichaam. Ze liep naar het raam en schoof het een paar centimeter open. De vliegen schoten meteen naar buiten en losten op in de blauwe hemel, als korreltjes zout in een grote pan soep. Terwijl Megan daar voor het venster stond, koud van de schrik, hoorde ze Henry de belendende kamers doorzoeken, kastdeuren openen en onder bedden kijken.

Hij verscheen weer in de deuropening, met teleurstelling op zijn gezicht. 'Hierboven is niemand.'

'Waren de ramen overal dicht?'

'Ja, heb ik gecheckt.'

'Dat dacht ik wel,' zei Megan. 'Voordat we gingen lunchen sloot Bunny alles obsessief af. Ik zag het hem doen.'

'En die deuren, zijn die op slot?' Hij wees naar de dubbele deu-

ren van het balkon achter haar. Megan liep ernaartoe en trok aan de grendels. Ze waren boven, midden en onder gesloten aan de binnenkant.

‘Ja,’ bevestigde ze. Ze ging op de rand van het bed zitten, zonder te letten op het zich verspreidende bloed. ‘Henry, weet je wat dit betekent?’

Hij fronste. ‘Dat ze langs de trap moeten zijn vertrokken. Ik zal beneden alle ramen en deuren sluiten. Blijf hier, Megan.’

‘Wacht,’ bracht ze uit, maar hij was al weg. Ze hoorde zijn blote voeten onmuzikaal op de treden beuken, die zo wit en hard waren als pianotoetsen, hoorde dat Henry kort inhield bij de draai in de trap en een handpalm tegen de muur sloeg om rechtop te blijven, en daarna zijn bewegingen op de vloer beneden.

Ze opende een lade van Bunny’s nachtkastje. Alleen ondergoed en een gouden horloge. In een andere la lag een dagboek en zijn pyjama. Hij was natuurlijk in slaap gevallen met zijn kleren aan. Ze haalde het dagboek eruit en bladerde erdoorheen. De notities waren bijna een jaar geleden gestopt. Ze legde het terug. Toen keek ze op haar horloge.

Hoe lang zou ze hier moeten wachten, terwijl Henry de redder in nood speelde, voordat ze naar beneden kon om hem te confronteren?

Met elke deur die Henry sloot werd het binnen steeds heter, dus na een vliegende start ging hij nu trager en zwaar hijgend systematisch de kamers af, waarbij hij meerdere keren rondliep om er zeker van te zijn dat hij niets over het hoofd zag. De indeling van de villa was verwarrend. Hij vroeg zich af waarom Bunny alleen in zo’n groot huis was gaan wonen. Niet één kamer leek hetzelfde qua vorm of formaat en de meeste waren verstoken van ramen. *Geen licht, maar veeleer zichtbare duisternis.* Als je rijk bent doe je rare dingen, vermoedde Henry.

Teruglopend naar de lounge trof hij Megan aan bij de trap. Ze zat op de stoel waar hij had gezeten en rookte een van zijn sigaretten. Hij wilde graag een speelse opmerking maken om de harde realiteit een moment langer te ontwijken. ‘Alleen nog de gitaar en een ander kapsel en het is net alsof ik in de spiegel kijk.’

Megan reageerde niet.

‘Ze zijn verdwenen,’ concludeerde Henry. ‘Er zijn hier beneden volop ramen en deuren. Ze konden eruit waar ze maar wilden.’

Ze plaatste de sigaret langzaam in de asbak en pakte een klein mes dat ze ernaast had gelegd. Het was hem in eerste instantie niet eens opgevallen; een slank voorwerp dat gewoon opging in de schaarse inrichting. Ze kwam overeind en hield het lemmet voor zich, met de punt op zijn borst gericht.

‘Verroer je niet,’ zei ze rustig. ‘Blijf waar je bent. We moeten praten.’

Henry deinsde bij haar weg. Zijn knieholten raakten de tegenoverstaande stoel en hij zakte onderuit op de zitting. Ze schrok van zijn plotselinge beweging. Hij voelde zich een tel machteloos en greep wanhopig de armleuningen, maar ze bleef staan waar ze stond. ‘Ga je me vermoorden, Megan?’

‘Alleen als je me daartoe dwingt.’

‘Ik kon je nooit ergens toe dwingen.’ Hij zuchtte. ‘Mag ik een sigaret van je? Als ik er zelf een probeer te pakken, ben ik bang dat ik wat vingers verlies. Dan rook ik straks mijn duim als een sigaarstompje.’

Ze haalde er een uit het pakje en gooide hem naar Henry toe. Hij raapte de sigaret op en stak hem secuur aan. ‘Goed,’ zei hij. ‘Je bent al de hele middag op zoek naar ruzie, maar ik had het me iets beschaafder voorgesteld. Wat heeft dit te betekenen?’

Megan sprak met de zelfverzekerdheid van iemand die haar vijand te slim af was geweest. ‘Je doet je kalm voor, Henry, maar je handen trillen.’

‘Misschien heb ik het koud. Licht het aan mij, of is de Spaanse zomer een beetje frisjes dit jaar?’

‘En toch gutst het zweet van je af.’

‘Wat verwacht je dan? Je houdt een mes onder mijn neus.’

‘Geen mes, een mesje. Je bent een grote kerel. En ik hou het helemaal niet onder je neus. Je trilt omdat je bang bent dat je door de mand valt, niet omdat je denkt dat ik je iets ga aandoen.’

‘Wat wil je daarmee suggereren?’

‘Nou, de feiten zijn als volgt. Er zijn boven vijf kamers. Allemaal met tralies voor de ramen. Dikke zwarte tralies, zoals in tekenfilms. Twee van de kamers hebben een balkondeur. Allebei de deuren waren gesloten, net als de vensters. Je hebt ze net zelf gecontroleerd. Er is maar één trap naar boven, deze hier. Correct tot nu toe?’

Hij knikte.

‘Dus moet de moordenaar van Bunny langs die trap naar boven zijn gegaan.’ Ze wees naar de beschaduwde draai in de trap, waar de treden kortstondig al het licht verloren. ‘En ook weer zo naar beneden zijn gekomen. En jij hebt hier de hele tijd gezeten sinds we terugkeerden van de lunch.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Nou en? Je wilt toch niet beweren dat ik er iets mee te maken heb?’

‘Dat is precies wat ik beweer. Je zag de moordenaar de trap op gaan, of je bent zelf naar boven geklommen, dus ben je ofwel medeplichtig of een moordenaar. En ik denk niet dat je lang genoeg in Spanje bent om vrienden onder de lokale bevolking te maken.’

Met gesloten ogen concentreerde hij zich op haar woorden. ‘Onzin. Iemand kan langs me heen zijn geslopen. Ik heb nauwelijks zitten opletten.’

‘Iemand die in een stille, witte ruimte ongemerkt langs je heen sluipt? Was het soms een muis, Henry, of een balletdanser misschien?’

‘Denk je nu echt dat ik hem heb vermoord?’ Haar hele redenatie

werd duidelijk en hij stond verontwaardigd op. ‘Je vergeet één ding, Megan. Ik mag hier dan sinds de lunch hebben zitten uitbui-ken, maar jij hebt hier verdomme net zo goed gezeten.’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Dat is waar, merendeels. Al kan ik me minstens drie momenten herinneren waarop ik naar buiten ging voor frisse lucht. Zat je daarom zoveel te roken? Om me het huis uit te drijven? Ik weet niet hoe lang het duurt om een mes in iemands rug te steken, maar ik kan me voorstellen dat het vrij snel is gepiept. Na afloop je handen wassen neemt waarschijnlijk meer tijd in beslag.’

Henry ging weer zitten. ‘Mijn god, je meent het serieus, hè?’ Hij verschoof ongemakkelijk. ‘We hebben boven net onze vriend dood op bed aangetroffen en je staat werkelijk te suggereren dat ik het heb gedaan? Gebaseerd waarop? Het feit dat ik onder een trap heb gezeten? Hoe komt die gedachte zelfs maar in je op terwijl we el-kaar al bijna tien jaar kennen?’

‘Mensen veranderen.’

‘Ja, klopt. Ik vind inmiddels dat Shakespeare is overschat, en ik ga zondags niet meer braaf naar de kerk. Maar iemand had me wel mogen waarschuwen dat ik mijn morele kompas thuis heb laten liggen.’

‘Wat het niet zo persoonlijk op. Ik zet gewoon de feiten op een rijtje. Jij was toch de hele tijd hier?’

‘Het niet persoonlijk opvatten?’ Hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Heb je nooit een detectiveverhaal gelezen, Megan? Er zijn wel honderd manieren waarop het kan zijn gedaan. Misschien is er een geheime gang naar boven.’

‘Dit is de echte wereld, Henry. In de echte wereld is de enige per-soon met motief en gelegenheid meestal de dader.’

‘Motief? En wat zou mijn motief dan moeten zijn?’

‘Waarom vroeg Bunny ons hierheen te komen?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik denk het wel. Na vijf jaar stilte stuurt hij ons een uitnodiging voor een verblijf in zijn Spaanse villa. En we komen allebei op stel en sprong. Waarom? Omdat hij van plan was ons te chanteren. Dat begreep je zelf ook wel.’

‘Ons chanteren? Met wat er in Oxford is gebeurd?’ Henry wuifde het idee weg. ‘Bunny zat achter het stuur.’

‘We waren niet bepaald onschuldig.’

‘Lulkoek. Ik kwam omdat hij schreef dat jij er zou zijn en dat je me wilde zien. Er stond niets in over chantage.’

‘Heb je zijn brief bij je?’

‘Nee.’

‘Dus moet ik je op je woord geloven?’

Hij staaarde leeg naar de vloer. ‘Ik hou nog steeds van je, Megan. Dat is de reden waarom ik ben gekomen. Bunny wist precies wat hij moest zeggen om me hier te krijgen. Ik kan niet geloven dat je denkt dat ik tot zoiets in staat ben.’

Megan leek onaangedaan. ‘Ik zou de wereld graag eens door jouw ogen zien, Henry. Je verwacht waarschijnlijk dat we nu in zingen uitbarsten.’

‘Ik vertel je alleen wat ik voor je voel.’

‘En ik trek alleen de meest logische conclusie.’

‘Tenzij...’

‘Wat?’ Ze keek hem wantrouwend aan. Haar greep op het mes verstrakte. ‘Tenzij wat, Henry?’

Hij kwam wederom overeind, met een hand nadenkend op zijn hoofd en de andere tegen de harde, witte muur. Toen begon hij heen en weer te lopen. ‘Wees gerust, ik bewaar afstand.’ Ze hield hem nerveus in de gaten; de punt van het mes volgde zijn bewegingen. ‘Stel dat ik, toen jij buiten een luchtje ging scheppen, ook weg was? Dat is mogelijk. Zonder dat jij het wist. De moordenaar zou op dat moment hebben kunnen toeslaan.’

‘En was je weg?’

‘Ja,’ antwoordde Henry. Hij ging weer zitten. ‘Ik heb een boek gepakt uit mijn slaapkamer. De moordenaar moet toen langs me heen zijn geglipt.’

‘Je liegt.’

‘Nee hoor.’

‘Jawel, dat doe je wel. Als het waar was zou je het eerder hebben gezegd.’

‘Ik was het gewoon vergeten.’

‘Henry, hou op.’ Ze zette een stap dichterbij. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in je leugens.’

Hij hield zijn rechterhand voor zich uit. ‘Kijk, ik beef niet. Ik vertel de waarheid.’

Ze schopte tegen de poot van Henry’s stoel en zijn hand werd een klauw toen hij zich vastgreep aan de armleuning. ‘Dit gesprek heeft lang genoeg geduurd. Ik wil alleen weten wat je hierna van plan bent.’

‘Nou, er is hier geen telefoon, dus dacht ik erover naar het dorp te rennen om de politie en een dokter te halen. Maar als jij gaat vertellen dat ik de dader ben, kan dat voor mij nogal problematisch worden, hè?’

‘De politie komt later wel. Ik wil eerst zeker zijn dat als ik dit mes neerleg ik niet naast Bunny op het bed eindig. Waarom heb je hem vermoord?’

‘Ik heb hem niet vermoord.’

‘Wie dan wel?’

‘Een vreemde moet hebben ingebroken en hem hebben doodgestoken.’

‘Waarom?’

‘Hoe moet ik dat weten?’

Ze ging zitten. ‘Luister, ik zal je helpen, Henry. Ik sluit niet uit dat je een reden had om dit te doen. Bunny kon wreed zijn, dat weten we allebei. En roekeloos. Ik zou het je misschien zelfs kunnen vergeven, na verloop van tijd. Maar als ik voor je moet liegen

tegen de autoriteiten, moet je ophouden mijn geduld op de proef te stellen. Waarom nu? En waarom zo?’

‘Megan, dit is waanzin.’ Henry sloot zijn ogen. Met alle ramen en deuren dicht was de hitte ondraaglijk geworden. Hij kreeg het gevoel als een foetus in sterk water te zweven, opgesloten in een glazen pot om bestudeerd te worden.

‘Je blijft dus je onschuld bepleiten? Jezus, daar hebben we het al over gehad, Henry. Je bent berecht en veroordeeld door de jury van twaalf potplanten in de gang. Je was de hele tijd hier. Wat valt er nog te zeggen?’

Hij begroef zijn hoofd in zijn handen. ‘Geef me een moment om na te denken.’ Zijn lippen bewogen zich geluidloos terwijl hij haar beschuldigingen naliep. ‘Je hebt me vreselijke koppijn bezorgd.’ Absurd genoeg pakte hij de gitaar naast zich van de vloer. Hij begon aan de vijf overgebleven snaren te plukken. ‘Kan het zijn dat de moordenaar zich boven verstopte toen we terugkeerden van de lunch?’ Zijn voorhoofd droop van het zweet. ‘Hij kon echter onmogelijk ontsnappen. Tenzij net toen we terugkwamen. Wacht. Wacht, ik denk dat ik het weet.’

Henry kwam overeind. ‘Ja, ik denk dat ik weet wat er is gebeurd.’

Ze tilde haar hoofd naar hem op, een omgekeerde knik van aanmoediging.

‘Megan, jij kleine spinnenkop,’ zei hij. ‘Klein stuk addergebroed. Jij hebt Bunny vermoord.’

Ze leek niet erg onder de indruk. ‘Doe niet zo belachelijk.’

‘Ik kan zien dat je erover hebt nagedacht. Hier zitten we dan: twee verdachten die in de gelegenheid waren, met een motief dat toepasbaar is op ons allebei, dus hoeft je alleen maar alles te ontkennen, zodat ik de schuld krijg. Het komt erop neer wie van ons het best kan acteren, en we weten allebei het antwoord op die vraag.’

‘Zoals ik heb aangegeven, Henry, jij zat hier de godganse middag je prooi te bewaken. Hoe kan ik het nou hebben gedaan?’

‘Mij beschuldigen of bewijs vervalsen is niet nodig. Niet wanneer je gewoon alles kunt ontkennen tot je keel schor is. Dat was je de hele tijd van plan, hè? Wanneer de politie hier arriveert, vinden ze twee buitenlanders en een lijk. En dan ben ik degene die, zenuwachtig en verward, betoogt dat iemand misschien ongezien over het plafond naar de trap is gekropen, terwijl jij degene bent die, volkomen beheerst, staat te beweren dat je van niets weet. De roos van Engeland versus de mannelijke bruuw. We weten allebei wie ze zullen geloven, en hoe kan ik hen van het tegendeel overtuigen? Ik kan nog niet eens een kop koffie bestellen in dit vervloekte land.’

‘Is dat jouw theorie, Henry? Vertel me dan eens hoe ik langs je heen ben geslopen. Over het plafond, zoals je suggereert? Of heb je in de laatste twintig seconden iets overtuigenders verzonnen?’

‘Ik hoef niets te verzinnen. Je stelt de verkeerde vraag.’ Hij liep naar het raam, niet langer bang voor haar. ‘Het is waar dat de ramen en deuren op de bovenverdieping goed zijn afgesloten. En die trap is de enige toegang. En het is waar dat ik hier de hele middag heb gezeten, sinds Bunny na de lunch naar zijn slaapkamer ging. Ik heb niet eens het toilet gebruikt. Maar het is ook waar dat zodra we terugkwamen, ik mezelf eerst ging opfrissen omdat ik bezweet en vuil was van het stof. En ik liet jou hier alleen achter, daar op die stoel, en toen ik terugkeerde had je je amper bewogen. Het duurde zo’n negen, tien minuten om mijn gezicht, nek en handen te wassen. Ik was zo kort weg dat ik het bijna was vergeten. Maar hoe lang duurt het om een mes in iemands rug te steken?’

‘Dat was uren geleden.’

‘Drie uur geleden. En hoe lang denk je dat hij al dood is? Het bloed ligt helemaal tot aan de trap.’

‘We waren toen net binnen. Bunny was pas net naar boven gegaan. Hij zou tegen die tijd niet eens hebben geslapen.’

‘Nee, maar hij was zo dronken dat het niet zou uitmaken. Zodra hij neerplofte op de matras was hij volstrekt weerloos.’

‘O, dus je gaat zo beginnen? Je beschuldigt mij nu van moord?’

Henry glimlachte, trots op zijn logica. ‘Ja, dat heb je goed begrepen.’

‘Kijk hem glunderen, jij sneue dwaas. Bunny is dood en jij speelt spelletjes? Ik weet dat jij het was. Waarom doe je dit?’

‘Ik kan jou hetzelfde vragen.’

Megan zweeg even en overdacht de situatie. Haar greep op het mes ontspande. Henry stond uit het raam te kijken, een krans van rode heuvels was zichtbaar door het besmeurde glas. Hij daagde haar uit met zijn onbevreesde houding; een manier om zijn macht te laten gelden.

‘Ik zie waar je op aanstuurt,’ zei ze. ‘Ik zie het nu heel duidelijk. Dit gaat om mijn reputatie, hè? Ik ben actrice. Een schandaal als dit kan me ruïneren. Zolang er de geringste twijfel bestaat, is mijn carrière naar de maan. Je denkt dat ik meer heb te verliezen dan jij, dus ik moet zeker wel meewerken?’

Hij wendde zich naar haar toe, verkleurd door het felle zonlicht achter hem. ‘Denk je dat dit om je professionele reputatie gaat? Niet alles draait om jou en je carrière, Megan.’

Ze beet op haar onderlip. ‘Nee, je gaat het natuurlijk niet toegeven. Je wilt eerst laten zien hoe koppig je wel niet bent. En wat dan? Wanneer je me hebt overtuigd dat ik niet kan winnen, en dat mijn carrière wordt geruïneerd als ik niet meewerk, ga je me zeker een voorstel doen? Je bedenkt een of ander alibi en vraagt mij om het te bevestigen. Als het je daar echt om te doen is, kun je me beter de waarheid vertellen.’

Hij schudde zuchtend zijn hoofd. ‘Ik snap niet waarom je blijft volharden in je onschuld. Ik heb de omstandigheden van de misdaad uit de doeken gedaan. Maar als iemand glashard ontkent, staat zelfs de beste detective machteloos. Ik kan alleen nog de haren uit mijn hoofd rukken, maar ik denk niet dat kaal me goed staat.’

Megan staarde naar hem. Er viel een stilte van ongeveer een mi-

nuut. Ten slotte legde ze het mes naast zich op tafel en draaide de punt bij hem vandaan.

‘Goed,’ zei ze. ‘Speel vrolijk verder op je gitaar. Ik beschuldig jou en jij beschuldigt mij, zo staan de zaken er blijkbaar voor. Maar als je denkt dat ik het soort vrouw ben dat gaat bezwijken en beweren dat de hemel groen is, alleen omdat een man het zegt, dan heb je me onderschat.’

‘En als jij denkt dat je over me heen kunt lopen en mij alles kunt laten zeggen door verleidelijk te kijken, dan heb je je invloed overschat.’

‘O.’ Megan knipperde met haar wimpers. ‘En ik dacht dat je van me hield?’

Henry zeeg neer op de stoel tegenover haar. ‘Dat doe ik ook. Dat maakt dit juist zo gekmakend. Ik zou je alles kunnen vergeven, zelfs een moord, als je het gewoon eerlijk zou bekennen.’

‘Laten we het dan eens hebben over iets waar we het nooit eerder over hebben gehad.’ Megan pakte het mes weer op; er flikkerde angst in zijn ogen. ‘Je hebt een gewelddadig trekje, Henry. Ik heb je dronken gezien. Op de vuist zien gaan met vreemden omdat het je niet beviel hoe ze naar me keken. Ik heb je zien brullen en tieren en glazen kapot zien gooien. Ga je dat ook allemaal ontkennen?’

Hij staaarde naar de vloer. ‘Nee, maar dat was lang geleden.’

‘En heb je mij ooit op zulk gedrag kunnen betrappen?’

‘Misschien niet, maar je kunt hard zijn.’

‘Een scherpe tong is niet dodelijk.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Oké, ik heb een kort lontje. Wilde je daarom niet met me trouwen?’

‘Niet helemaal. Maar het hielp niet.’

‘Ik dronk veel in die tijd.’

‘Je dronk ook veel tijdens de lunch.’

‘Niet veel. Niet zoals toen.’

‘Het was blijkbaar genoeg.’

Henry zuchtte. ‘Als ik Bunny had willen vermoorden, had ik het slimmer aangepakt dan dit.’

‘Henry, ik weet dat jij het was. Dat weten we allebei. Waar probeer je me nu eigenlijk van te overtuigen? Dat ik gek aan het worden ben?’

‘Ik zou hetzelfde kunnen zeggen.’

‘Nee, dat kun je niet.’ Ze stak het mes gefrustreerd in de armleuning van haar stoel; het lemmet ging dwars door de stoffering en bleef in het hout steken. ‘Bunny ligt boven te druipen als een lekke kraan, en wij zitten hier een beetje te kibbelen. Wat zal de politie denken als ze horen hoe we de middag hebben doorgebracht?’

‘Dit is een nachtmerrie.’

Megan sloeg haar ogen ten hemel. ‘Weer zo’n goedkope metafoor.’

‘Nou, als we de middag zo doorbrengen, neem ik er wel iets te drinken bij. Doe je mee?’

‘Je bent echt ziek,’ zei ze. En hij schonk een whisky voor zichzelf in.

Een halfuur later was er niets veranderd. Ze hadden de situatie meermaals doorgenomen en waren nog steeds niet tot een conclusie gekomen.

Henry had zijn whisky op en tuurde door het lege glas naar het vervormde beeld van de holle ruimte. Megan zag hem het glas heen en weer bewegen, en was verwonderd dat hij zo eenvoudig kon worden afgeleid.

Hij keek naar haar. ‘Ik neem er nog eentje en dan kap ik ermee. Wil je er ook eentje?’

De dichte ramen en deuren maakten de ruimte verstikkend heet. Het was alsof ze hadden afgesproken zichzelf als straf te pletter te zweten.

Megan knikte. ‘Ik zal er een met je drinken.’

Henry bromde en liep naar het drankmeubel. Hij vulde twee grote glazen met whisky uit een hoge karaf. De alcohol was uiteraad warm. Hij nam er een in zijn hand, walste met het glas, en gaf het andere aan Megan. Ze keek verbaasd naar de inhoud, twee derde vol. ‘De laatste,’ zei Henry.

‘We moeten bespreken wat nu te doen,’ zei Megan. ‘Ervan uitgaande dat geen van ons bekend. Is het wel nodig om de politie erbij te halen? Niemand weet dat we hier zijn. Misschien kunnen we gewoon vertrekken als het donker is.’

Henry nipte zwijgend van zijn whisky. Zo bleven ze een paar minuten zitten, Megan met haar hand beschermend om haar glas. Toen ze het eindelijk naar haar lippen bracht, aarzelde ze even voordat ze het aan haar mond zette. ‘Hoe weet ik dat je er geen vergif in hebt gedaan?’

‘We kunnen ruilen,’ stelde Henry voor.

Ze haalde haar schouders op. Het leek haar niet de moeite waard. Ze nam een piepklein slokje. ‘Smaakt prima,’ zei ze. Henry bleef haar zwijgend aanstaren op een manier die haar ongemakkelijk maakte. ‘Bij nader inzien,’ zei ze, ‘om elke twijfel weg te nemen.’ Hij zuchtte en overhandigde zijn glas; ze nam het zijne en hij dat van haar.

Henry zakte vermoeid naar achteren en hief zijn glas de lucht in. ‘Op Bunny.’

‘Op Bunny dan maar.’

De whisky fonkelde even vurig oranje als de aanstaande zonsondergang. Henry nam de gitaar weer op schoot en speelde stuntelig hetzelfde deuntje als eerder. ‘We zijn terug waar we begonnen,’ verzuchtte hij.

‘Zoals gezegd, we moeten het hebben over wat we nu moeten doen.’

‘Wat wil je horen? Dat we ’m samen kunnen smeren en doen alsof we hier nooit zijn geweest, net als vorige keer? Was je dat de hele tijd van plan?’

‘Waarom doe je me dit aan?’ Megan zette haar glas neer en schudde haar hoofd. ‘Omdat ik onze verloving heb verbroken? Dat was een eeuwigheid geleden.’

Nippen van zijn whisky was Henry’s voornaamste middel om het gesprek van punten en komma’s te voorzien, maar ditmaal nam hij als reactie ruimschoots de tijd om een sigaret op te steken. ‘Ik zal het nog een keer zeggen, Megan. Ik hou nog steeds van je.’

‘Dat is fijn om te weten.’ Ze keek hem verwachtingsvol aan. ‘Voel je je al duizelig, Henry?’

Haar vraag bevreemdde hem eerst, toen keek hij naar zijn glas met whisky. Het was helemaal leeg, op een bodempje na. Hij reikte naar het glas en merkte dat zijn linkerarm bijna sliep. Zijn gevoellose, onbeholpen hand stootte het glas op de vloer, waar het in scherven uiteenspatte. Een bruine cirkel alcohol verspreidde zich over de witte tegels. Hij keek naar haar op. ‘Wat heb je gedaan?’

De sigaret viel uit zijn mond in het klankgat van de gitaar; een spiraal van rook kringelde omhoog tussen de snaren. Haar gezicht vertoonde geen emoties, slechts een spoortje bezorgdheid.

‘Megan.’

Hij zakte voorover van de stoel, zijn halve lichaam verdoofd. De Spaanse gitaar stuiterde opzij. Hij lag voorover op de witte tegelvloer en begon te stuiptrekken. Onder zijn kin ontstond een plasje speeksel.

‘Zo werkt het met liegen, Henry.’ Ze kwam overeind en keek op hem neer. ‘Als je eenmaal begint, kun je niet meer stoppen. Je moet de leugen volhouden tot aan het einde.’

Eerste druk februari 2021

Oorspronkelijke titel *Eight Detectives*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, part of the Penguin Random House Group

Copyright © 2020 Alex Pavesi

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Oorspronkelijk omslagontwerp Jonathan Bush Design

Bewerking omslag Marry van Baar

Omslagillustratie: vrouw: © Arcangel/Hayden Verry; vogels © Alan Gastelum/

Millennium Images en © Ichnatovich Maryia/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5116 3

ISBN e-book 978 90 261 5117 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5512 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.